

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA, Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax: 0232 211 273. Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844, margineanu@mail.dntis.ro, Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888, iustinian_raduc@yahoo.com
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602, redactor_sefi@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen

Cronică parohială

S-au reluat lucrările de consolidare la biserica noastră

Începând de luni, 27 octombrie a.c., s-au reluat lucrările de consolidare efectuate de firma de construcții S.C. Simcrest S.R.L - Bacău, la Biserica Toma Cozma, important monument istoric din Iași.

În săptămâna care s-a încheiat, s-au continuat urmând același program intens de lucru, lucrările inițiate săptămâna trecută, de sprijinire grea la Sfântul Altar, precum și în zona Pronaosului și a Pridvorului bisericii.

PUTEȚI SPRIJINI BUNUL MERS AL LUCRĂRII PRIN:

- contribuții financiare și alte forme pe care le considerați de cuviință
- implicare în susținerea meselor zilnice pentru constructori. PROGRAMARI LA OFICIUL PAROHIAL, tel. 0232 211 273 sau direct la PANGARUL BISERICII.

Detalii și informații puteți obține oricând, contactându-ne la binecunoscutele date, pe care le găsiți și în colțul din stânga-sus al ultimei pagini.

Mulțumim călduros enoriașilor și colaboratorilor care deja au răspuns apelului nostru, implicându-se încă de la început cu mult devotament în responsabilitățile pe care aceste ample lucrări ni le ridică tuturor.

S-a dat startul înscrierilor!

Și în acest an, conform tradiției consacrate, adresăm copiilor, elevilor, studenților și tinerilor interesați invitația de a se înscrie la

CURSUL GRATUIT DE ÎNVĂȚARE A COLINDELOR ROMĂNEȘTI,

pe care-l organizează parohia noastră pentru a întâmpina cum se cuvine Slăvitul Praznic al Nașterii Domnului. Toți participanții care vor dovedi consecvență și seriozitate, ajungând până la Concertul final, vor primi diplome și alte premii surpriză.

Pentru DETALII și ÎNSCRIERI tel. 0741 706 602

Milostenia sufletească

"Într-o școală de la țară, la ora de religie, un copil l-a întrebat pe părinte, care le vorbea despre milă, ca despre prima virtute pe care trebuie să o avem neapărat ca să ne mântuim:

- Părinte, dar eu, care sunt sărac și nu am ce dărui, cum să fac eu milostenie? Dacă aș avea și eu mai mulți bani, aș da cu draga inimă, dar așa ...

- Fiule, nu asta înseamnă milă. Uite, de exemplu, ieri dimineață, plecând cu treburi, am văzut-o peste drum pe mama ta, ieșind din curte și ajutând până acasă o bătrână, ce se ostenea cu o legătură de lemne. Mai târziu, am zărit-o iarăși îndrumând un călător ce se rătăcise și, chiar dacă nu l-a putut ospăta, un sfat bun și o cană cu apă rece s-au găsit și pentru el. Când vecina de alături a plecat în târg cu treburi, i-a lăsat în grijă copilul cel mic. Spre seară, când doi săteni se certau în drum, a ieșit și, cu vorbe frumoase, i-a împăcat. Vezi tu, acum, ce este mila? Chiar dacă nu ai bani să dai și celorlalți, nimic nu te împiedică să-i ajuți cu atât cât poți. Nu trebuie să dai atât din buzunar, cât mai ales din suflet."

Ce este milostenia? Acțiunea de ajutorare, izvorâtă din sentimentul de compasiune față de aproapele nostru căzut în nevoi sufletești și trupești, poartă denumirea de milostenie. Părintele Galeriu spunea: "Milostenia este iubirea intrupată în fapte, e talantul rodit în slujirea aproapelui".

Cunoaștem două aspecte ale milosteniei: 1. Milostenia materială - când oferim aproapelui nostru cele trebuincioase trupului (măncare, apă, haine, bani); și 2. Milostenia sufletească - când ne îngrijim de sufletul aproapelui nostru și îndreptarea sa prin învățătura noastră cea bună.

Faptele milosteniei sufletești:

1. A îndrepta pe cel ce greșește. Se cuvine ca, văzând o persoană care greșește în făptuirea vreunui lucru, să-i arătăm cum e corect să acționeze (De exemplu, când vezi pe cineva la biserică că își face semnul Sfintei Cruci greșit, să-i arăți cu blândete cum se face corect, când găsești un moment prielnic).
2. A învăța pe cel neștiutor. Când vezi pe aproapele tău că nu știe cum să procedeze într-o anumită situație sau nu cunoaște nimic despre un lucru, în loc să râzi sau să treci cu vederea, cu smerenie învăță-l, aducându-ți aminte că și tu, înainte de a cunoaște, erai asemenea lui. (De exemplu, la biserică vezi un tânăr sau pe cineva mai în vârstă care nu știe să facă pomelnic sau nu știe cum să se închine. Observându-l și dacă simți că vrea să cunoască, învăță-l ca pe un copil).
3. A da sfat bun celui ce stă la îndoială. În viața aceasta trecătoare, se ivesc anumite momente de cumpănă. De aceea, Sf. Ap. Pavel ne îndeamnă, zicând: "povățuiți-vă între voi cu toată înțelepciunea" (Coloseni 3, 16).
4. A ne ruga pentru aproapele. V-ați gândit vreodată să vă rugați pentru sufletele care sunt în așteptarea osândei lui Dumnezeu? Pentru acele suflete cine se va ruga? Să ne rugăm adesea și pentru aproapele nostru, pentru rudeni și prieteni, dar mai ales pentru dușmani și vom avea pace în suflet, iar relația noastră cu ceilalți va deveni armonioasă, avându-l pe Dumnezeu în inimile noastre.
5. A mângâia pe cei întristați. Fratele tău e trist și plânge? Chiar dacă tu, poate, nu știi cum să-i alini durerea ce-o poartă în suflet, nu-l trece cu vederea, ci zâmbeste-i doar, îmbrățișează-l!
6. A suferi cu răbdare asuprirea și a întări și pe alții la răbdare când sunt asupriți. Când îi dăm curaj și putere unui om deznădăjduit să continue lupta sa, greaua lui încercare, și în felul acesta îl scăpăm de primejdia unei catastrofe, această milostenie este foarte mare. Să luam aminte la cuvintele Sf. Ap. Pavel: "îndemnați-vă și zidiți-vă unul pe altul [...], îmbrăbâțiți pe cei slabi la suflet, sprijiniți pe cei neputincioși, fiți îndelung-răbdători față de toți!" (1 Tesaloniceni 5, 11, 14).
7. A ierta pe cei ce ne-au greșit. "Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri" spunem adeseori, dar să ne străduim să și împlinim acest lucru. Iertând pe cel ce ne-a greșit, sau ne-a supărat, sau ne-a trădat, devenim asemeni lui Dumnezeu și în sufletul nostru vom avea pace. Sunt, poate, momente când e greu să iertăm pe cel ce ne-a greșit, dar să iertăm treptat - întâi, cu cuvântul, apoi, cerând ajutorul lui Dumnezeu, vom putea să-l iertăm din toată inima și să-l iubim!

Învățătura Sfântului Ioan Gură de Aur arată importanța milosteniei: "Nimic nu e mai puternic pentru a șterge păcatele decât milostenia; castitatea și postul nu fac bine decât celui ce le practică și aceste două virtuți nu ajută decât la propria sa mântuire. În timp ce milostenia se răspândește asupra tuturor și îmbrățișează pe toți membrii trupului lui Hristos."

Nimeni nu e atât de sărac încât să nu poată oferi nimic. Oferă-te pe tine! Iubește!

"Iar Dumnezeu! Păcii să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în fata Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie Slava în vecii vecilor! Amin." (Evrei 13, 20-21)

Oana Stoian

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Marti, împlinim 6 ani de la apariția primului număr al publicației noastre

Duminica a douăzeci și șasea după Rusalii

MARTI, Hramul Mic al Bisericii noastre: Sfânta Mare Muceniță Ecaterina

Ceată cinstită ridicăți acum dumnezeiește, iubitorilor de mucenici, cinstind pe preaințeleapta Ecaterina. Că aceasta, în locul luptei, pe Hristos a propovăduit și pe balaurul necredinței l-a zdrobit, rușinând cunoștința filozofilor

Condacul sărbătorii

Grafică realizată de Mihail Ungureanu

Evanghelia duminicii Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina (Luca XII, 16-21)

16. Și le-a spus lor această pildă, zicând: Unui bogat i-a rodit din belșug țarina.
17. Și el cugeta în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele?
18. Și a zis: Aceasta voi face: Voi strica jitnițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul și bunătațile mele;
19. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te.
20. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?
21. Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu.

Program săptămânal în Postul Crăciunului

Pentru Taina Spovedaniei:

- ⇒ JOI 8.00 - 10.00 și 16.00 - 18.00
- ⇒ VINERI 8.00-10.00 și 16.00 - 18.00 - 18.00 — Taina Sf. Maslu (cu excepția zilelor când se săvârșește Sfânta Liturghie dimineața)
- ⇒ SAMBATA 8.00 - 10.00 și 18.00 - 20.00

Pentru Taina Împărtășaniei:

- ⇒ Duminica și sărbătorile cu cruce roșie, la Sfânta Liturghie, la momentul cerut de canoanele Bisericii, pentru folos sufletesc și bucuria unei eficiente comuniuni cu Dumnezeu prin Sfintele Taine.
- ⇒ În mod excepțional, pentru copiii preșcolari și pentru creștinii aflați în situații speciale, Sfânta Împărtășanie se va putea administra în afara cadrului canonic al Sfintei Liturghii.
- ⇒ Pentru persoane bolnave sau în vârstă, care nu se pot deplasa la Biserică, se pot face programări la tel.: 0232 211 273

Vă invităm cu drag să participați la momentele de rugăciune și bucurie duhovnicească prilejuite de HRAMUL MIC al parohiei noastre, cinstind pe SFANTA MARE MUCENIȚĂ ECATERINA, care se vor desfășura astfel:

- ◆ Luni, 24 noiembrie - Slujba Vecerniei, ora 17.00, cu participarea unui sobor de preoți invitați
- ◆ Marti, 25 noiembrie - Slujba Utreniei și a Sf. Liturghii, începând cu ora 8.00. Cei care doresc să ne sprijine în organizarea sărbătorii se pot adresa la Pangarul bisericii sau la Oficiul parohial - tel. 0232 211 273 pentru detalii.

JERTFĂ ȘI MINUNE: BISERICA DIN PRISACANI (IV)

urmare din numărul trecut)

Continuăm, în rândurile ce urmează, relatarea mărturiilor Prea Cucernicului Părinte Mihai Mărgineanu referitoare la greutățile și riscurile pe care le-a trăit alături de comunitatea parohială pentru construirea, în timpul regimului comunist, a Bisericii "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil", din localitatea Prisacani, județul Iași.

"O dată obținut terenul, rămânea o altă problemă foarte grea, trasarea axelor zidului bisericii. Am profitat de un moment favorabil, la venirea Comisiei de la Arhitectura Județului pentru a trasa noul sediu de Poliție din Prisacani. I-am invitat și i-am rugat pe membrii comisiei să vină să traseze și axele la locul bisericii, lucru pe care l-au făcut, evident cu asigurarea unui protocol deosebit din partea parohiei. A doua zi am invitat echipa de la Serviciul Tehnic al Sfintei Mitropolii și am făcut trasările detaliate. Îmi aduc aminte că încă nu terminasem această trasare și a venit însuși Mitropolitul Teoctist, care, mulțumit că acționasem cum era mai bine pentru sat și pentru Biserică, m-a felicitat și m-a încurajat zicându-mi: *Ai biruit ... Să îți ajute Dumnezeu să duci la bun sfârșit această lucrare!*

Fusese cu adevărat o biruință, ținând cont că la prevederile decretului 434/1982 se mai adăugau două dificultăți, de loc neglijabile. Pe de o parte era opoziția președintelui de la C.A.P., care dorea cu tot dinadinsul să construiască noul sediu în acel loc, iar pe de alta era chiar cererea oficială a parohiei, semnată de Părintele Ioan Pârțac, antecesorul meu și de membrii Consiliului parohial mai mult de frica unor represalii.

Părintele făcuse doi ani de pușcărie politică și mi-a mărturisit ulterior frica pe care o avea față de autoritățile comuniste, frica de a nu fi iarăși închis.

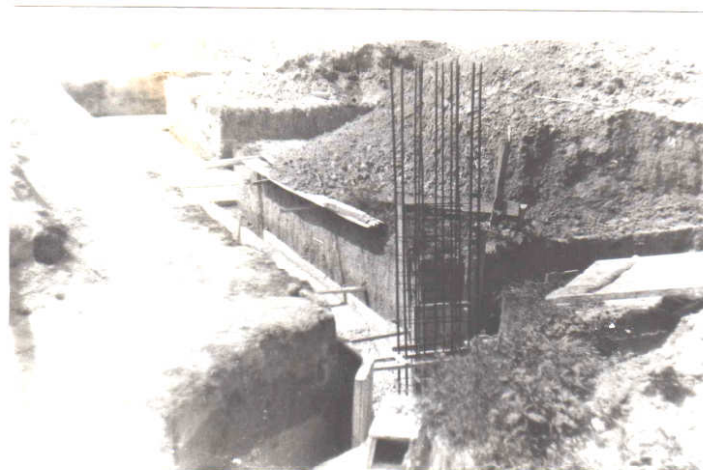
Am ținut în mare taină legătura apropiată pe care am avut-o cu Nicolae Gorea, refuzând să vorbesc despre aceasta și să

fac în așa fel încât să nu se știe, nici măcar de familie sau de cei mai apropiați enoriași. Probabil că, dacă s-ar fi știut că de fapt preotul este în spatele cererii de a se schimba locația pentru noua biserică, cu siguranță consecințele ar fi fost nefericite. De aceea, toată lupta de un an și jumătate care s-a purtat pentru obținerea unui loc corespunzător pot spune că are în sine o valoare poate egală cu însăși biserica care s-a construit pe acel teren.

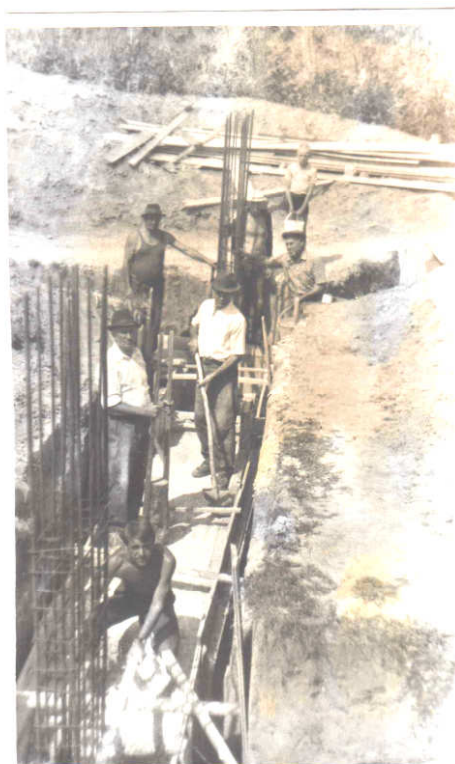
După realizarea gardului împrejmuitoare, s-a trecut la efectuarea săpăturii pentru fundație. Am avut parte de o adevărată binecuvântare: un grup de studenți în teologie, care au venit să-și petreacă vacanța în mod activ, muncind în șantierul parohial. Cu ei am oficiat prima rugăciune la începutul săpăturilor, iar acele trei luni de muncă jertfelnică și slujire liturgică au încheiat o frumoasă prietenie, care mă onorează astăzi când sunt preoți ce fac cinste Bisericii. Entuziasmul lor a stimulat participarea întregului sat, astfel că în mai puțin de două săptămâni s-au excavat manual 300 metri cubi de pământ. În scurt timp, în uriașul șanț săpat pentru fundație s-au făcut mici nișe și în ele seara se aprindeau zeci de candelă, astfel că săpătura avea o strălucire aparte toată noaptea.

Știind că nu puteam obține nici o aprobare pentru beton, singura soluție era să cumpăr pietriș, nișip și ciment și să le prepar manual la fața locului. De aceea, îmi stăruia în minte întrebarea: *voi reuși oare vreodată să umplu cu beton acea imensitate de șanț?"*

A consemnat Vasilica Onofrei

Evoluția lucrărilor la Biserica Veche din Prisacani

Jertfirea de sine - temelia urmării lui Hristos

"Zis-a Domnul: cel care voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie"

Nici un cuvânt nu este scris întâmplător în Evanghelii. Și mulți admiratori ai Cuvântului s-au poticnit în credința lor, încercând să pătrundă cu mintea vorbele Mântuitorului: *"cel care voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie"* (Marcu 8, 34).

Acest îndemn concentrează, prin semnificația sa, însuși drumul vieții noastre pământești, căci acea cruce pe care o purtăm fiecare nu poate fi decât imaginea propriei lupte, care are menirea de a aduce la asemănarea cu Hristos pe fiecare om în parte. *Crucea* - simbolul interferenței cerului cu pământul, al spiritului cu materia - amintește de latura noastră divină și ne indică drumul spre sfințenie și eliberare de păcate pe care trebuie să îl parcurgă orice urmaș al Noului Adam, care este Iisus Hristos. Lepădarea de sine nu poate însemna doar înfrânarea trupestă și împăcarea cu lumea și cu noi înșine, nu înseamnă nici a ne transforma în martiri și a suferi pentru răutatea altora, căutând a ne purifica prin atragerea nedreptăților asupra noastră. Lepădarea de sine presupune trăirea în iubire, încredințarea întregii ființe lui Dumnezeu, care e Dragostea Supremă. Cel care se leapădă de sine este străin de mândria celui copleșit de calitățile sale, dar și de falsa smerenie a celui ce-și ispășește aproapele pentru a-și dovedi sieși, lumii și lui Dumnezeu capacitatea uimitoare de a îndura umilința. Căci un om al lui Hristos nu trebuie să-și dovedească propria credință prin fapte extraordinare; sfințenia vieții sale se va vădi doar în măsura în care va reuși să îndrepte privirile semenilor săi spre Cer.

Prin lepădarea de sine, omul, dându-se total lui Hristos, își află de fapt propria menire: el nu devine doar un instrument prin care Domnul lucrează în lume pentru cei păcătoși, ci se apropie pe sine de dumnezeire, se înalță pe acea scară a raiului de a cărui drum istovitor ne înspăimântăm cu toții. Însă iubirea e drumul cel mai dulce spre Hristos, iar lepădarea de sine - o contopire cu fericirea cerească.

O analiză sinceră a propriului drum spiritual va arăta, probabil, în mod dureros cât de departe suntem de lepădarea de sine și de urmarea lui Hristos. Căci nu este de ajuns să ieșim din noi înșine pentru a ajunge la El. Crucea pe care o avem de purtat nu ne este tocmai ușoară. Cu atât mai mult cu cât știm că Însuși Domnul a simțit frică și a fost ispitit înainte de a sui Golgota jertfirii de sine. Dar tocmai biruința Sa, victoria supremă asupra răului - Învierea - ne este și nouă încurajare, promisiune și speranță. Am văzut că, pentru

Viață, trebuie să trecem mai întâi prin moarte și că pentru a ne înălța la El, trebuie să ne smerim. Hristos ne-a dovedit, prin viața Sa curată, că este omenește posibil să aspirăm spre Absolut, să ajungem la Perfecțiune și de aceea ne-a îndemnat să-L urmăm: "Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!"

Din perspectiva jertfirii de sine trebuie să ne înțelegem viața căci, chemarea ne este adresată de Hristos fiecăruia în parte și tuturor în aceeași măsură. Depinde numai de noi să răspundem. De aceea a zis Domnul *"cel care voiește să vină după Mine"* și nu *"vă poruncesc să veniți"*. De aceea încă nu L-am văzut venind în Slava Sa și nu ne-a copleșit cu Prezența dumnezeiască de negrăit - pentru a chema credința, pentru a primi libertatea și a alege drumul propriu, pentru a hotărî singuri să ne luăm crucea și, dacă dorim cu adevărat și Îl iubim pe Domnul, să îi urmăm Lui. Dumnezeu, Cel Care stă la ușa inimii noastre și bate, nu a intrat niciodată cu forța înăuntru. Răbdător, plin de încredere în noi și de speranță, El ne cheamă mereu și este cu noi până la sfârșitul vieții, iar noi Îi mai putem încă auzi, de după ușa sufletului nostru, chemarea-I tainică și neobosită.

Ștefania Vaida

Povestiri cu tâlc

Dăruirea de sine și starea de Rai

Un om pios stătea de vorba cu Dumnezeu și i-a spus: „Doamne, aș vrea să știu cum e Raiul și cum e Iadul!”

Dumnezeu l-a condus pe om către două uși. A deschis una dintre uși, iar omul a privit înăuntru. În mijlocul încăperii se afla o mare masă rotundă. Pe masă se afla un vas mare cu tocană, care mirosea foarte bine și care l-a făcut pe om să îi lase gura apă. Oamenii care stăteau la masă erau slabi și bolnăvicioși. Păreau a fi înfomețați. Țineau linguri cu mânere foarte lungi care le erau legate de brațe și astfel puteau ajunge la vas pentru a le umple cu tocană; dar din cauza mânerelor mai lungi decât propriile mâini, nu puteau duce la gură lingurile pline.

Omul pios s-a înfiorat la vederea suferinței lor. Atunci Dumnezeu a spus: "Acum ai văzut Iadul".

Au mers apoi către cealaltă cameră și au deschis ușa. Arăta la fel ca și prima. Se găsea acolo o masă mare și rotunda cu un vas mare de tocană care îi lasă gura apă. Oamenii de la masă erau echipați cu același gen de linguri dar aceștia păreau bine hrăniți și durdulii, râdeau și vorbeau între ei. Omul pios a spus: "nu înțeleg". "Este foarte simplu" a spus Dumnezeu. "Este nevoie însă de abilitate. Acești oameni fericiți au învățat să se hrănească unul pe celălalt, în timp ce ceilalți se gândeau doar la ei înșiși".

Text cules de Elena Pintilie